

„Urmăriți ... sfințirea, fără de care nimeni nu-L va vedea pe Domnul”

Verset călăuzitor: Evrei 12.14

Evrei 12.14: Urmăriți pacea cu toți și sfințirea, fără de care nimeni nu-L va vedea pe Domnul.

Așa cum nu putem urmări pacea cu toți decât dacă pacea lui Dumnezeu ne stăpânește inima, tot așa nu putem urmări sfințirea decât dacă am devenit sfinți în Hristos Isus. De aceea, înainte ca apostolul să-i îndemne pe evrei să urmărească sfințirea, el le scrie că ei *sunt* „sfințiți prin jertfirea trupului lui Isus Hristos, adusă odată pentru totdeauna” (Evrei 10.10). Pentru că *erau sfințiți*, ei trebuiau să urmărească sfințenia și în viața lor practică.

Înainte de a ne ocupa însă mai departe de acest subiect, trebuie să știm ce înseamnă „sfânt” în Scriptură. O învățătură greșită despre sfințire leagă de „sfânt” ideea de a fi promovat până la lipsa de păcat, ba chiar până la eradicarea păcatului și a vechii naturi etc. Dacă ne îndreptăm însă spre Cuvântul lui Dumnezeu și Îl examinăm cu atenție, vom constata că cuvântul „sfânt” (fie că este folosit în legătură cu persoane sau lucruri etc.) are în Scriptură sensul *fundamental* de „separat”.

Dacă luăm o concordanță și căutăm pasajele din Scriptură în care sunt folosite cuvintele „sfânt”, „a sfinți”, „sfințire” etc., vom constata, ținând seama de context, că sensul fundamental al acestor cuvinte este „separat”, o separare de ceea ce era până atunci, o separare de obișnuit sau de general, și anume pentru o nouă poziție și destinație. Să menționăm aici doar câteva pasaje din Scriptură pentru examinare!

1. „Îmi veți fi ... o *națiune sfântă*” (Exodul 19.6). Poporul Israel nu era mai fără păcat, mai curat sau mai bun decât alte popoare, dar Dumnezeu a vrut să-l aducă într-o poziție și o relație specială cu Sine și l-a sfințit — l-a separat în acest scop de toate celelalte popoare ale pământului.

2. „*Sfințește* pentru Mine pe orice întâi-născut, pe oricine deschide pânțele între fiii lui Israel, din om și din animale: *este al Meu*” (Exodul 13.2). Dumnezeu a cerut ca tot ce era întâi-născut în Israel să-I fie sfințit – să fie pus deoparte pentru El. El l-a cerut pentru Sine: „Este al Meu.” Acești întâi-născuți, fie oameni, fie animale, nu erau mai desăvârșiți sau mai deosebiți decât toți ceilalți, dar trebuiau sfințiți, separați *de toți ceilalți pentru Dumnezeu*, spre folosul și slujba Lui.

3. În Noul Testament găsim cuvântul „sfânt” pentru prima dată în legătură cu Ierusalimul, „*sfânta cetate*” (Matei 4.5). Mai departe, Scriptura vorbește despre: vase sfinte, podoabe sfinte, apă sfântă, legământ sfânt, templu sfânt, mâini sfinte, sărut sfânt etc. Ce aplicare poate avea „sfânt” în sensul unei maturități interioare sau al unei desăvârșiri în aceste contexte? Ierusalimul nu era mai curat sau mai bun decât alte cetăți. Domnul a plâns pentru această cetate și în ea a fost răstignit. Dar chiar și după răstignire, el a fost numit „sfânta cetate” (Matei 27.53). De ce? Dumnezeu a pus deoparte această cetate de toate celelalte, pentru că Numele Său urma să locuiască acolo (2 Cronici 12.13).

4. „Voi spuneți despre Acela pe care *Tatăl L-a sfințit* ..: «Tu hulești!»” (Ioan 10.36). În acest verset, termenul „sfânt” se aplică Fiului lui Dumnezeu. Dacă a fi „sfințit” este legat de maturitate interioară, de o puritate și sfințenie sporite, cum ar putea atunci să se aplice aceasta

Aceluia care a fost întotdeauna „Sfântul” și a cărui venire în lume a fost anunțată astfel: „Sfântul care Se va naște Se va chema Fiul al lui Dumnezeu” (Luca 1.35)? Ceea ce se spune aici este că Tatăl L-a sfințit pe Fiul — L-a pus deoparte și L-a trimis în lume pentru împlinirea lucrării de mântuire.

5. Și mai departe, Domnul spune în Ioan 17.19: „Pentru ei *Mă sfințesc pe Mine Însumi*, ca și ei *să fie sfințiți* în adevăr.” Cu puțin înainte de a-Și încheia lucrarea și de a părăsi lumea, El — Cel „sfințit” de Tatăl — spune că acum Se sfințește pe Sine pentru ai Săi — Se separă și Se înalță la cer, pentru a Se folosi acolo pentru ei, pentru ca și ei, prin lumina adevărului, să fie sfințiți — separați — de lumea care L-a respins.

6. „Soțul necredincios este *sfințit prin soție* (sau în soție) și soția necredincioasă este sfințită prin frate (sau în frate); pentru că, altfel, în adevăr, copiii voștri ar fi necurați, dar acum sunt sfinți” (1 Corinteni 7.14). În acest verset, cuvântul „sfânt” este pus în legătură cu relațiile exterioare și *pământești*. Bărbatul necredincios prin disponibilitatea sa de a continua să trăiască împreună cu soția sa care a devenit credincioasă este sfințit — separat — în ochii lui Dumnezeu, nu în Hristos Isus, ci în soția sa — nu în ceea ce privește binecuvântările eterne, ci în ceea ce privește privilegiile și influențele exterioare ale binecuvântării prin soția sa. Așa cum mâncarea este sfințită — separată de alte alimente — prin rugăciune (1 Timotei 4.5), tot așa și bărbatul necredincios este separat și diferențiat de bărbații cu soții necredincioase prin comuniunea sa conjugală cu o credincioasă. La fel este și cu copiii. Ei sunt sfinți (nu mântuiți), separați față de copiii care nu sunt crescuți în disciplina și sfatul Domnului.

7. Încă un pasaj, și anume unul în care cuvântul „sfânt” este aplicat „celor fără de Dumnezeu”: „Cei care *se sfințesc* și se curățesc în grădini, urmând pe unul [un preot al idolilor] care este în mijloc, ... vor pieri împreună” (Isaia 66.17).

După această întrerupere, ne întoarcem acum la meditația asupra versetului nostru. După cum s-a spus mai sus, după ce apostolul le-a scris evreilor că *sunt* sfințiți prin jertfa trupului lui Hristos, adusă o dată pentru totdeauna, el îi îndemna acum să *urmărească* sfințirea. Primul lucru l-a făcut harul lui Dumnezeu în ei, al doilea trebuia să-l facă ei.

Același lucru îl găsim și la credincioșii din Corint. Pavel le scrie că sunt „sfinți în Hristos Isus”, „sfinți chemați” (1 Corinteni 1.2). Harul lui Dumnezeu i-a „spălat”, „sfințit”, „îndreptătit” (1 Corinteni 6.11). Dar apoi *sunt îndemnați*: „Să *desăvârșiți* sfințenia în teamă de Dumnezeu” (2 Corinteni 7.1). Una fusese făcută de Dumnezeu, cealaltă trebuia să o facă ei.

Vedem astfel că Scriptura vorbește despre sfințire în două moduri diferite, iar acest fapt este extrem de important de reținut. Ea vorbește despre sfințire 1. ca despre o lucrare desăvârșită a harului lui Dumnezeu față de noi, care este un fapt împlinit, și 2. ca despre o *sfințire practică*, care crește și *progresează* în funcție de măsura credincioșiei credinciosului și a cărei desăvârșire trebuie să fie realizată de noi.

Când Dumnezeu acționează în harul Său asupra păcătosului, primul lucru pe care îl face este să-l spele de murdăria păcatelor sale, să-l sfințească și să-l îndreptățească. Așa găsim în 1 Corinteni 6.11: „Și așa erați unii dintre voi (hoți, bețivi etc.). Dar ați fost *spălați*, dar ați fost *sfințiți*, dar ați fost *îndreptățiți* în Numele Domnului Isus și prin Duhul Dumnezeului nostru.” Ei au fost spălați de necurăția lor; apoi sfințiți — separați de ceea ce erau înainte și aduși într-o nouă poziție, în care aveau acces în Locul Preasfânt; apoi urmează „îndreptățiți” — declarați drepti de Dumnezeu pe baza morții și învierii lui Isus Hristos.

Aceasta este o ordine demnă de remarcat, care ne arată cum acționează Dumnezeu în harul Său față de păcătos. El îl spală, îl separă pentru Sine și îl declară drept. Poate că cineva va spune că ordinea din 1 Corinteni 1.30 este inversă. Acolo se spune că Isus Hristos a devenit pentru noi „dreptate și sfințenie și răscumpărare”. Și totuși, ordinea este aceeași (sfințenia rămâne în mijloc), ea este doar privită din două perspective opuse; o dată din perspectiva păcătosului, altă dată din perspectiva lui Dumnezeu.

La această sfințire pe baza jertfei lui Hristos nu adăugăm nimic prin faptele *noastre* și prin comportamentul *nostru*. Este o sfințire din *har*, în care nu există diferite trepte sau grade, la fel cum nu există astfel de trepte în mântuire sau îndreptățire. Ceea ce se întâmplă din partea lui Dumnezeu este desăvârșit.

Ajungem acum la a doua latură — la sfințenia care trebuie *desăvârșită de noi*. *Fiecare* copil al lui Dumnezeu este un sfânt în Hristos Isus, adică este pus deoparte pentru Dumnezeu prin harul lui Dumnezeu în Hristos Isus și, prin urmare, este responsabil să trăiască pentru Dumnezeu ca un sfânt. În timp ce, așa cum am spus deja, în „sfințire” nu există diferite trepte sau grade, acestea există însă în trăirea practică a acesteia.

Credincioșii din Corint nu se ridicau, prin umblarea și comportamentul lor, la înălțimea poziției lor de sfinți în Hristos Isus. În mijlocul lor erau invidie și certuri. Pavel nu le-a putut vorbi ca unora spirituali, ci ca unora carnali, care umblau în felul omului (1 Corinteni 3.1-3). Și totuși, apostolul nu a ezitat să le scrie că sunt sfințiți și să se adreseze lor ca „sfințiți în Hristos Isus” și ca „sfinți chemați”. Dar *tocmai de aceea* apostolul i-a putut și îndemna să se curățească de orice întinare a cărnii și a duhului și să-și *desăvârșească* sfințenia în teamă de Dumnezeu (2 Corinteni 7.1).

Și la fel ca la credincioșii din Corint, și evreii din pasajul nostru sunt îndemnați să urmărească această sfințenie care le-a fost dăruită din har — fără de care nimeni nu-L va vedea pe Domnul¹ — și să o pună în practică în viața de zi cu zi. Această urmărire trebuie să fie consecința firească a sfințirii noastre pe baza jertfei lui Hristos (ca un fel de răspuns al inimii noastre la aceasta). Dar dacă inima noastră nu a înțeles încă adevărul că suntem sfințiți de Dumnezeu, cum putem atunci să urmărim sfințirea? Asta ar fi doar o străduință prin propria noastră putere, în care propriul eu devine obiectul principal al contemplării și preocupării inimii noastre.

Cu siguranță, dorința unei vieți sfinte este lucrarea Duhului Sfânt. Nu poate fi altfel. Lucrarea lui Dumnezeu de sfințire este începutul și punctul de plecare al unei vieți noi și al unei dorințe interioare de a nu-și mai pune mădularele în slujba necurăției și a fărădelegii, ci în slujba dreptății și a sfințeniei (Romani 6.19). Credinciosul nu ajunge însă acolo până când nu a înțeles lucrarea *completă* a mântuirii lui Dumnezeu. Ceea ce apasă sufletele nesigure nu este ceea ce

¹ Fratele nostru W. E. Vine, cunoscut de mulți, scrie despre versetul nostru: Este important să se țină seama de articolul hotărât dinaintea cuvântului „sfințenie”. Autorul Epistolei către Evrei dezvăluie întreaga plinătate a lucrării harului lui Dumnezeu și include în aceasta și sfințirea. Aceasta nu vine de la oameni, ci de la Dumnezeu, și fără ea nimeni nu poate să-L vadă pe Domnul; un suflet care nu o posedă este separat de El și pierdut fără speranță. Niciun iudeu nu a putut să o obțină prin împlinirea Legii, ea se găsește numai în Hristos. Credinciosul, ca „sfințit”, trebuie să urmărească sfințenia.

În textul original lipsește articolul hotărât înaintea cuvântului „pace”, în timp ce acesta apare înaintea cuvântului „sfințire”. Menge, Wiese și alții traduc: „Urmăriți pacea cu toți oamenii și sfințirea, fără de care nimeni nu-L va vedea pe Domnul.”

au făcut, ci ceea ce sunt ele însele; nu păcatele lor le neliniștesc — ele știu că păcatele le sunt iertate —, ci incapacitatea lor de a trăi pentru Dumnezeu. Pe scurt, ele nu au trăit încă experiențele de la Romani 7.12 până la Romani 8.2. Ele suspină sub legea dinlăuntrul lor, care se opune voinței Duhului și față de care le lipsește puterea de a o înlătura. Înainte de a fi înțeles cu inima credinței mântuirea și eliberarea noastră deplină în Hristos Isus, nu putem încă să ne ridicăm la înălțimea a ceea ce harul lui Dumnezeu a făcut pentru noi și a făcut din noi. Sufletul nostru trebuie mai întâi să fi înțeles adevărul sfințirii noastre din partea lui Dumnezeu, înainte de a putea desăvârși sfințenia, pentru că sfințenia noastră practică se bazează pe faptul că *suntem* „sfinți” și nu devenim astfel abia prin „trăirea noastră sfântă”. O viață demnă nu face pe nimeni un „sfânt” în Hristos Isus, ci dimpotrivă, sfințirea Duhului ne face oameni ai lui Dumnezeu care trăiesc o viață demnă (1 Petru 1.2; 2 Tesaloniceni 2.13). La Cuvântul Său: „Ați fost spălați, ați fost sfințiți”, credința noastră răspunde cu o purtare „cum se cuvine sfinților” și „nu ne atingem de ce este necurat” (Efeseni 5.3; 2 Corinteni 6.17).

Omul în carne nu poate însă să urmărească sfințenia, iar credinciosul o poate face doar în măsura creșterii sale în harul și cunoașterea Domnului nostru Isus Hristos (2 Petru 3.18) și a înrădăcinării și întemeierii sale în dragoste (Efeseni 3.17). De aceea, apostolul s-a rugat și pentru credincioșii din Tesalonic: „Domnul să vă facă să sporiiți și să prisosiți în dragoste ... **ca să** vă întărească inimile, ca să fie fără vină în sfințenie etc.” (1 Tesaloniceni 3.12,13). El știa că, pentru ca inimile lor să fie întărite, ca să fie fără vină în sfințenie, aceasta nu depindea, așa cum învață unii astăzi, de un act special de experiență, ci de faptul că ei erau plini de o dragoste care se revarsă. Sfințenia este un efect al dragostei, al unei dragoste care își are izvorul în Domnul Isus și care se revarsă asupra celor născuți din Dumnezeu (1 Ioan 5.1).

De aceea scrie și Petru: „*Sfințiți-L în inimile voastre pe Hristos ca Domn*” (1 Petru 3.15). Inima trebuie să-I fie deschisă. Dacă urmărim sfințirea, atunci Îl sfințim în inima noastră. Separat de tot ceea ce are pretenție asupra inimii noastre, El primește în ea locul *suprem* care I se cuvine, și nu mai este loc pentru idoli. Atunci El este Domnul peste tot ce este în inimă, atunci nu mai rămâne niciun gând, nicio înclinație, niciun cuvânt, nicio faptă peste care El să nu domnească. Atunci nu mai suntem ai noștri.

Vedem cât de important este îndemnul: „Urmăriți sfințenia, fără de care nimeni nu-L va vedea pe Domnul.” În curând va răsări marea zi a revelării, când „Îl vom vedea așa cum este” (1 Ioan 3.2), dar chiar înainte de această zi glorioasă noi Îl putem vedea, nu cu ochii noștri trupești, ci cu ochii inimii noastre (Efeseni 1.18), care, în urmărirea sfințeniei, se deschid tot mai mult pentru a-L *vedea* „încoronat cu onoare și glorie”. Dar nu ne vom mai ocupa de aceasta aici, despre aceasta s-a scris deja în răspunsul la întrebarea nr.7 din această publicație: (Întrebarea 7: Nu toți copiii lui Dumnezeu Îl vor vedea pe Domnul? Sau numai îndeplinind condițiile din Matei 5.8 și Evrei 12.14?).

Domnul S-a rugat odată pentru ai Săi: „Sfințește-i în adevărul Tău; Cuvântul Tău este adevărul” (Ioan 17.17). Să ne ocupăm și mai mult de cuvântul prețios al Dumnezeului nostru, pentru a experimenta puterea sfințitoare a acestuia în inimile noastre!